

Sygn. akt II AKz 154/12

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

na posiedzeniu w składzie :

Przewodniczący:	SSA Zbigniew Różański (spr.)
Sędziowie:	SSA Edward Loryś SSA Stanisław Urban
Protokolant:	st. sekr. sądowy Halina Rączy

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie

– Grażyny Zięba - Białowąs

po rozpoznaniu sprawy skazanego **B. P.**

z powodu zażalenia obrońcy skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 13 sierpnia 2012 r., sygn. akt II K 44/12

o umorzeniu postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a:

pozostawić bez rozpoznania przyjęty środek odwoławczy.

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 13 sierpnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie, na podstawie art. 572 k.p.k., umorzył postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym wyroków zapadłych wobec skazanego B. P..

Powyzsze orzeczenie zaskarżył obrońca skazanego, w którym zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 85 k.k. poprzez przyjęcie, że nie zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego, w sytuacji, gdy wyroki objęte wnioskiem skazanego dają podstawy do wydania wyroku łącznego.

W oparciu o ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i nadanie sprawie dalszego biegu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy skazanego nie może być przedmiotem rozpoznania z przyczyn, o jakich będzie mowa poniżej.

Na wstępie niniejszych rozważań zasadnym jest poczynić kilka uwag natury ogólnej. Po pierwsze, zasadnym jest zwrócić uwagę na treść art. 572 k.p.k., wskazanego przez Sąd Okręgowy jako podstawa prawna zaskarżonego orzeczenia. Zgodnie z dyspozycją tegoż przepisu jeżeli brak jest warunków do wydania wyroku łącznego, sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania.

Po drugie, zaznaczyć należy, iż analiza przepisów w omawianym zakresie prowadzi do wniosku, iż umorzenie tegoż postępowania w formie postanowienia następuje również w sytuacji, gdy sąd dopiero na rozprawie dojdzie do przekonania, że nie zachodzą przesłanki do wydania wyroku łącznego (por. art. 95 zd. 2 k.p.k.). Na postanowienie o umorzeniu postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego przysługuje zażalenie skazanemu (jego obrońcy) oraz prokuratorowi.

Sąd Okręgowy procedując w omawianej sprawie dopuścił się szeregu uchybień, co w konsekwencji spowodowało, że na obecnym etapie postępowania zażalenie obrońcy skazanego musi zostać pozostawione bez rozpoznania.

Podstawowym uchybieniem było wydanie przez Sąd Okręgowy wyroku łącznego o umorzeniu postępowania zamiast, jak tego wymagają wskazane wyżej przepisy, postanowienia. Wprawdzie uchybienie to nie przekreśla automatycznie prawidłowości zapadłego rozstrzygnięcia, gdyż orzeczenie sądowe zapadłe w niewłaściwej formie należy oceniać nie według jego formy, lecz według jego istoty. Z kolei zaś złożony środek odwoławczy (i jego dopuszczalność) od mylnie oznaczonego orzeczenia podlega ocenie nie z punktu widzenia błędnej formy orzeczenia, lecz z punktu widzenia materialnej jego istoty i procesowego znaczenia (tak SN w uchwale z dnia

30 czerwca 1971 r., VI KZP 23/71, OSNKW 1997/10/148).

Jeżeli więc sąd, tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, zamiast postanowienia wydał wyrok i w związku z tym błędnie pouczył strony postępowania o rodzaju przysługującego im środka odwoławczego to sąd odwoławczy powinien rozważyć możliwość rozpoznania takiego środka odwoławczego.

Pomimo, iż w realiach niniejszej sprawy skarżący został błędnie pouczony, iż od zapadłego orzeczenia służy apelacja, to jednak poprawnie oznaczył on środek odwoławczy tj. wniósł zażalenie, a nie apelację. Nie dotrzymał on jednak siedmiodniowego terminu do wniesienia tegoż zażalenia. W związku z tym, iż obrońca skazanego był obecny na rozprawie w dniu

13 sierpnia 2012 r., kiedy to wydano wyrok łączny, termin ten rozpoczął bieg dnia następnego. Zażalenie zostało zaś złożone dopiero 10 października 2012 r.

Zestawienie tych dat daje podstawę do przyjęcia, że wniesione zażalenie zostało złożone po terminie i stosownie do treści art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. należało pozostawić je bez rozpoznania.

Niezależnie od powyższego zasadnym jest zwrócić uwagę na treść

art. 16 § 1 k.p.k., z której wynika, że brak pouczenia lub mylne pouczenie uczestnika postępowania o ciężących obowiązkach i przysługujących mu uprawnieniach nie może wywoływać ujemnych skutków procesowych.

W związku z tym przyjąć należy, że mylne pouczenie strony postępowania

o sposobie i trybie zaskarżenia orzeczenia stanowić będzie przyczynę „od strony niezależną” w rozumieniu art. 126 § 1 k.p.k. uzasadniającą,

w przypadku wystąpienia ze stosownym wnioskiem, przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia.

Nie ulega wątpliwości, iż w omawianej sprawie mamy do czynienia

z błędnym pouczeniem strony postępowania nie tylko o sposobie, ale

i terminie zaskarżenia zapadłego orzeczenia. Tym samym skarżący winien rozważyć kwestię wystąpienia ze stosownym wnioskiem, pamiętając przy tym o warunkach, o jakich mowa w art. 126 § 1 k.p.k.

Mając na względzie naprowadzone wyżej okoliczności Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie.